

S i n.

„Oče, ali bodem res vže umrl?“ takó je vprašal devetletni deček na smrtnej postelji očeta, ki je stal poleg postelje in se jokal. S prisiljenim nasmehom mu odgovorí oče: „Dete moje! tebe smrtni angel še ne popelje v večnost; prišel bode sicer kmalu k nam, da nam vzame bolno staro mamico, a tebi bode prinesel zdravje.“

„Jutri bodem vže zdrav, kaj ne, oče?“

„Dà, dà, igral se bodeš vže s sestrico na vrtu,“ odgovori oče.

Ne more več govoriti bolni deček. Glava se mu nagne v stran, oči mu postanejo steklene in bled postaja kakor zid. Brez zavésti leži v posteljici.

Poleg postelje stoji mizica. Za mizico sedi mati in se obupno ozira na bolnega sina. V naročji jej sloni hčerka, joka se in poprašuje, ali bode bratec res umrl? — Na postelji pri peči leži stara mati ter govori sama s seboj: „Čimu ne vzameš mene, o bleđa smrt, ko vže komaj čakam ločitve iz svetá? Pusti, o pusti to mlado življenje na radost njemu samemu in roditeljem nje-govim!“

V nezavesti jame deček govoriti: „Angel smrtni! ali vže greš po staro mamico? Pridi, o pridi po njo, a mene za zdaj še ozdravi. Glej, tam pri peči leži stara mamica, ali je ne vidiš? Nu, zdaj vže greš; kaj se mi smeješ tako sladkó?“

Po tej blódnji utihne deček. Počasi in počasi diha. Mrtvaški pot mu oblije čelo. Mraz mu preletava ude, da se posteljica stresava. Zdajci odprè oči, vprè jih v očeta, mater in sestrico takó ljubeznivo, da jim srce pòka od bridkosti. Zadnji dečkov pogled v svet. Zaprè oči in globok izdih se mu izvije iz prsij, in z izdihom je odšló mlado življenje. Jòk in stòk se razlega po hiši, vsi poljubujejo dečka in v tugi poprašujejo, zakaj jih je ostavil.

Drugi dan je ležal deček na mrtvaškem odru v sredi najlepših cvetic. Ustni ste se mu smijali in bilo ga je videti, kakor bi počival. Sestrica mu je povila lep venec in položila na mrtvaški oder. A stara mati je vzdihovala v postelji pri peči in prosila Bogá, da bi tudi njej skoraj poslal smrt ter jo rešil bolečin.

„O angelček mladi! prosi tudi ti Boga, da me skoraj vzame k sebi,“ takó je govorila bolna starka, ko sem prišel kropit dečka. Ksaverij.

— x —

Šivanka.

(Spisal Fr. Hubad.)

Kaj bi pač začela mati brez šivanke, kadar je treba otroku srajčice ali kake druge obleke? In vender tako malo čislamo to majheno orodje, da-si je na tisoče in na milijone ljudi, ki si služijo živeža samó s šivanko.

Kako hudo je bilo Robinzonu na samotnem otoku, ko si je hotel napraviti obleko, pa ni imel šivanke. Z ostrim trnom je zbadal luknje v živalske kože in z veliko težavo vdéval liče vanje, a vender si ni mogel napraviti takó lične obleke, kakor jo nosi največji siromak pri nas. Zatorej razveseli popotnik